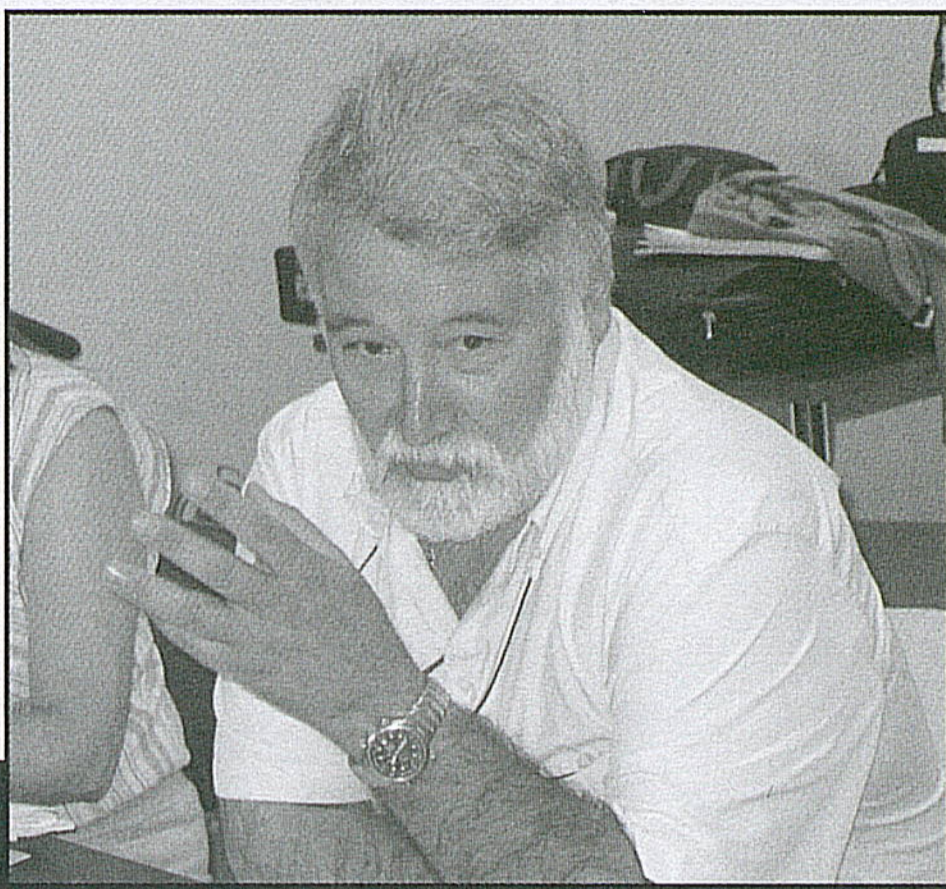

Salutació

Joandomènec Ros i Aragonès

Perdoneu aquesta entrada així. Estic molt content, com cada any, que us reu-
niu a Prada per parlar de coses que us interessin, que són importants per a Andor-
rra i per a la resta de països, i per temes que –com en aquest cas– poden semblar
tan allunyats de la quotidianitat, podríem dir, en general d'altres regions dels Paï-
sos Catalans, no? Perquè la fiscalitat d'Andorra segur que és diferent de la fiscali-
tat de Catalunya, el País Valencià, les Illes i, no cal dir-ho, de l'Alguer; de manera
que hi ha unes característiques d'aspectes molt, molt concrets i diferents, com
deia, d'altres territoris.

Tot i així hi ha dos aspectes que m'agradaria esmentar de passada, que segur
que els tractareu i que potser són només alguns dels molts que sortiran avui aquí.
Un té a veure amb un dels temes centrals d'aquest any de la Universitat Catalana
d'Estiu, i és el fet que el temps passa molt ràpidament i ja s'han complert trenta
anys de la primera edició d'un llibre que per als biòlegs, per als naturalistes va
representar una fita molt important: *Natura ús o abús, problemàtica ambiental dels
Països Catalans*.

Què hi té a veure la fiscalitat amb la problemàtica ambiental i amb trenta anys?
Doncs, en aquests trenta anys, a més que molts processos de destrucció del terri-
tori han seguit o se n'han inventat de nous, uns altres s'han pogut apaivagar. I un
dels aspectes importants, i que lliga amb això, és el fet que hi ha hagut l'aparició
del fenomen, l'aparició a casa nostra –a Andorra no ho sé, però m'imagino que
també deu ser nou però en canvi ja molt antic, més d'un segle als Estats Units,
Anglaterra...–, del fet de reduir el pes d'aquesta fiscalitat en molts aspectes, amb

un mecenatge –no del tipus mecenatge de les arts, de les lletres, de les ciències–, amb el mecenatge que representa comprar territori per evitar que sigui urbanitzat, terraplenat, asfaltat, etcètera.

Això és relativament nou, però a casa nostra ja en tenim algun exemple. No ens podem comparar encara amb el que fan alguns milionaris, o més que milionaris, americans, que poden comprar, literalment, no diria que andorres sinó espanyes senceres a països tropicals, com per exemple al Brasil i l'Amazònia, perquè el preu de l'hectàrea o del metre quadrat deu ser irrisori i poden invertir diners per evitar precisament que companyies forestals, d'explotació de fusta o del que sigui, s'hi instal·lin i ho malmetin.

És clar, quin vessant, quina aplicació pot tenir això? Home! El patrimoni natural d'Andorra i dels Pirineus en general és importantíssim, i potser val la pena tornar a considerar que no tan sols és susceptible de manteniment amb els usos tradicionals, que ja està bé; d'explotació de moltes maneres, com ara les pistes d'esquí o el que sigui, sinó d'una detracció del sistema econòmic en general, de posar-les en reserva per al que pugui passar el dia de demà i, en tot cas, mentre tant no s'hi fa res.

Això és molt difícil de fer quan hi ha alguna expectativa de guany, però en canvi si aquesta expectativa es tradueix en alguna rebaixa o en algun arranjament, o en algun tipus de solució de la fiscalitat del propietari –que no és que se'l privi d'unes expectatives, sinó que té uns altres tipus d'avantatges–, doncs segurament això val la pena d'explotar. Per tant, aquest és un dels molts aspectes –amb els altres no m'hi fico, de cap manera; no hi entenc, sóc un negat absolut–, però penso que això és una bona cosa.

Una altra encara, i aquesta segona segurament tindrà més la vostra participació i hi treballareu més, és el fet d'aquest pas del que s'anomena, s'ha anomenat, *paradís fiscal* que ha estat Andorra –i encara ho és en alguns aspectes– cap a una altra situació que la pugui assimilar més a un país europeu i que a la llarga –el dia de demà, si potser demà millor que no pas demà passat– s'integri, si ho vol, naturalment, a la Unió Europea.

Aquests aspectes també són interessants; això ens ajudarà als que encara, de tant en tant, anem a Andorra a comprar alguna cosa “perquè està més bé de preu” –que ja no tant, però encara passa– però, tenint en compte aquest segon aspecte i els altres que naturalment desconec.

Sí que m'agradaria, doncs, al mateix temps que us animo que treballeu i que traieu tot el màxim profit possible d'aquestes jornades, que ben aviat seran publicades, com les altres de cada any, que penseu també en aquest petit sector, en

aquest vessant important de reducció de la fiscalitat a través de mètodes que no s'han d'inventar. La terra, els terratinents, diguem-ne que sense canviar la seva activitat normal, ara no són propietaris, sinó que són, podríem dir-ne, empleats de grans entitats conservacionistes que l'únic que fan és comprar i deixar que allò segueixi funcionant, si és una terra agrícola, si és una terra forestal, sense cap mena de canvi.

Hi ha aquesta altra opció que us deia de compra de terrenys, que és el que fa el National Trust als Estats Units, també el National Conservation, o el que fan particulars: a Bill Gates li ha agafat –i em sembla molt bé– per la malària i altres malalties, però a d'altres els agafa per comprar natura.

Doncs bé, jo crec que això és una opció que és necessària per al país i que és necessària globalment per a tota la Terra.

I res més: treballeu força i si hi ha qualsevol cosa que necessiteu del rector de la Universitat Catalana d'Estiu –si trobo algun momentet– us atendré amb molt de gust.

Joandomènec Ros i Aragonès

Rector de la XXXVIII Universitat Catalana d'Estiu